

POROČILO O PRENOSU ZNANJ V PRAKSO V VRTCU

Po udeležbi na mednarodnem izobraževanju *Social and Emotional Learning (SEL) for Successful Schools*, ki je februarja 2026 potekalo v belgijskem Gentu, sem pridobljena znanja in veščine postopoma vključevala v delo z otroki prvega starostnega obdobja (1–2 leti).

V programu izobraževanja smo veliko pozornosti namenili razvoju socialnih in čustvenih kompetenc, pomenu empatije, učinkovite komunikacije, samoregulacije ter ustvarjanju spodbudnega in varnega učnega okolja. Čeprav so bile vsebine prvenstveno predstavljene v kontekstu šolskega okolja, so se izkazale za zelo uporabne tudi pri delu z najmlajšimi otroki.

V skupini sem več poudarka namenila prepoznavanju in poimenovanju čustev. Pri vsakodnevnih dejavnostih sem otroke spodbujala k izražanju počutja z besedami (v okviru njihove razvojne stopnje), kretnjami in mimiko. S pomočjo slikanic, fotografij obrazov in preprostih pogovorov smo spoznavali osnovna čustva, kot so veselje, žalost, strah in jeza. Otroci so se postopoma učili prepoznavati čustva pri sebi in drugih. Pri razvijanju socialnih veščin nam je bila v pomoč tudi lutka, preko katere smo predstavljali različne vsakdanje situacije in spodbujali otroke k sodelovanju, deljenju, medsebojni pomoči ter prijazni komunikaciji. Otroci so se ob igri z lutko učili ustreznih socialnih vedenj in gradili pozitivne odnose z vrstniki.

Pomemben del pridobljenega znanja se je nanašal na samoregulacijo in umirjanje. Nekatere predstavljene pristope sem prilagodila razvojni stopnji otrok. V dnevno rutino smo vključili kratke trenutke umirjanja ob glasbi, preproste dihalne vaje ter dejavnosti, ki spodbujajo zavedanje lastnega telesa. Veliko pozornosti smo namenili tudi senzornim dejavnostim, s katerimi smo krepili otrokovo pozornost, zbranost, čuječnost in zaznavanje okolice preko različnih čutnih izkušenj. Takšne dejavnosti so se izkazale kot koristne predvsem pri prehodih med posameznimi deli dneva in v situacijah, ko so bili otroci vznemirjeni.

Posebno pozornost sem namenila tudi kakovosti komunikacije z otroki. Na izobraževanju smo spoznali pomen aktivnega poslušanja, spoštljivega odzivanja in oblikovanja pozitivnih odnosov. V praksi sem zato še bolj zavestno uporabljala umirjen ton glasu, vzpostavljala očesni stik ter otrokom namenjala dovolj časa za odziv. Takšen pristop je prispeval k večjemu občutku varnosti in zaupanja med otroki in odraslimi.

Izobraževanje mi je ponudilo številne uporabne ideje in konkretna orodja, ki sem jih uspešno prenesla v svoje delo v vrtcu. Opažam, da so otroci ob dosledni uporabi teh pristopov bolj sproščeni ter hitreje razvijajo socialne veščine. Pridobljene izkušnje bodo tudi v prihodnje pomembno vplivale na moje strokovno delo z najmlajšimi otroki.

Tadeja Meglič

